

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Gerardi etiam Rogerij. n. 13.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

stinum, & Sanctam *Gertrudem*, in cuius imitationem omnia sua opera cum similibus Christi operibus coniungebat. Illud vero proprium illi fuit ut Sanctorum imagines, etiam in tenebris & angulis sibi obuias agnosceret & pie salutaret.

Inter hæc verebatur plurimum ne corpus quod Corporis neglectus corrumpitur aggrauaret animam, tantoque mentis ardori ac lumini aliquid tenebrarum offunderet; huic igitur à primo ingressu Religionis bellum acre indixit: Nemo illum unquam audiuit de cibo, vestitu, habitatione querentem, nemo de relaxatione sollicitum. A Meridie exhaustus laboribus, cum somnus non tam obreperet quam opprimeret; quietis aliquantulum capiebat humi stratus supposito capiti laterculo: Hybernū rigorem arcebat æstius vestibus, nullā unquā vltus interiori subucula sed totanā simplici super indusio cōtensus. Si quod in mensa frustum aridi panis apparebat has sibi delicias arripiebat, neq; adduci potuit ut manē ientaret, ne quidem eum ut autidotū contra pestem suaderetur. Cæterum nihil in eo admirabilius quam constantia & æquabilis in omni vita tenor. Non erat à natura factus ad labores, neque consuetudo leuabat onus, quod solus Dei Amor faciebat leue: Ita iusti huius semita quasi lux splensens creuit vsque ad perfectum diem, illum quo meritorum cumulo stipatus immaculatam Deo animam reddidit: Cum enim ætatis annum ageret quinquagesimum nonum, Societatis vigesimum tertium, inuasit eum pestilens sed occulta contagio, quæ paucis diebus præsentem sibi, & cælesti viatico munitum, nullo agonæ præuio, inuitauit ad beatitudinem potius quam abripuit; & cum Sacrosanctum Christi Corpus haberet in pectore, in manibus Officium Beatissimæ Virginis, de collo pendens Rosarium, in corde Creatorem, in ore *Iesum*, oculos quibus Cælum intuebatur clausit vigesimo Augusti, huius sæculi Anno 33 coadiutor formatus.

XIII. Septimo post hunc anno admissus est *Gerardus Rogerij*, hic tamen non incongruè adiungenda duxi eius initia & exitum: Tum quoniam cum *Guilielmo* fuit illi arcta necessitudo, quam nihil humani, sed sincera caritas contraxerat, & religiosa æmulatio charismatum meliorum; tum etiam propterea quod in morte non plus tribus hebdomadis fuere seiuncti, & pridie quam in morbum incideret monitum se dixit in somnis à *Guilielmo* ut accingeret se, tempus enim adesse quo secuturus esset præcuntem. Erat *Gerardus* natione West-phalus, humili loco genitus, quem, ut in pluribus videmus, insignis virtus non refugit. A parentibus hæresim Lutheranam imbiberat, quam magis ignorantiâ coluit quam prauo animi affectu; sensit enim etiam tunc quosdam stimulos ad pietatem, & quosdam aduersus vitium Conscientiæ acres motus. Vidit Cælestis Agricola terram bonam atque illò decreuit transfere vbi fructum ferret pro rata portione: Quâ occasione transferit in Angliam non narratur, sed inde cum nauigasset Anrō sæculi decimo nono in Belgium, consuetudine videndi quæ Catholica vbiq; Ecclesia usurpat, tacito quodam impulsu trahitur non ad fidem tantum amplectendam, sed ad cogitationes de arctiori vitæ genere suscipiendas.

FF

Et quod

1613.

Lection:
vitæ San-
ctæ Tere-
siæ inita-
tur ad per-
fectionem,

eius pia
vota.

Et quoniam recens erat ex Anglia externus homo, ad externos se applicans, petijt inter nostros famulari; prodidit se cōfestum excellens ingenium cum candore animi non vulgari; nec deerat illi manus ad quidlibet ita habilis vt magna facilitate multarum instrumenta Artium tractaret. Sed longo interuallo naturæ dotes diuina superauit gratia, quam post annum admissus in Societatem non fuit esse vacuum. Lectioni Spiritualium Librorum deditus, optimum dicebat se à parentibus patrimonium accepisse quod ab ijs sciret legere & scribere; contigit autem vt cum vitam Sanctæ *Teresiæ* euolueret non cursim; sed more suo sensum & per partes, diuinæ gratiæ vim in illa perpendens ad immutandum in instanti cor hominis in melius, tangi senserit suum, & occulto igne ita accendi vt prouoluit in genua exclamarit, Hæc mutatio dexteræ excelsi, Ex quibusdam ab eo scriptis apparet non fuisse vulgarem hūc animi motum, hunc enim appellat suæ Conuersionis primum gradum, & vehementi affectu Calites vniuersos inuitat ad agendas Deo super ea re gratias: Ex eo etiam tempore tanto ardore bellum in se suscepit, vt breui victoriam consecutus dixerit, Regulam de maiori sui ipsius abnegatione, & continua mortificatione, cuius obseruantiam sibi aliàs impossibilem iudicauerat, videri facilem & iucundam. Præferbat Religiosum qui cum animi fixo stabiliq̄ decreto sese abnegandi, accederet ad mensam opiparè instructam, alteri qui sine eo se pane pasceret & aqua. Somnum importunum, vt qui inter diurnos etiam labores esset molestus, vincere statuit vnâ horâ detractâ, quam orationi deinceps impenderet. Superbiam expugnabat commemorando frequenter parentis mendicitatem, & superioris vitæ fortunam duriorem. Diuinam voluntatem, cui se totum conformauerat, inueniri posse aiebat in re qualibet quantumuis difficili, vt in cortice nucleum; miserabaturq̄ eorum qui in eo hærent quod amarum est, neque mel norunt sugere de petra, oleumq; de saxo durissimo: perinde enim illam suauè esse siue in monte Thabor, siue in Caluariæ offerretur. Et quoniam in Instituti sui regula Dei beneplacitum impressum agnoscebat, triennio antequam moreretur, obtinuit à Superiore vt promisso se obstringeret nullam deliberatè transgrediendi, seruauitq̄ illatum. Vt autem virtus virtutem generat & perficit, altero dein anno, ipso Pentecostes Festo die, vouit illud agere semper quod esset perfectissimum; quod, vt de mense tantum in mensam obligaret, indulsit Superior; quanquam dein de laxatum est hoc spatium & ad longius tempus prorogatum. Ad Dei præsentiam facilius animo imprimendam, in Rectore domus intuebatur Deum Patrem, in Ministro Filium, in Cōfessario Spiritum Sanctum, in Sacerdotibus Apostolos, in reliquis Discipulos septuaginta duos. Creaturas dicebat esse vestes Dei, atque in ijs amandum nō aliter esse quàm cum Amicum, Dominum, Parentem eodem affectu semper colimus quantumuis variè iudutum; & quemadmodum species Sacramentalis in venerabili nullam credenti moram ingerunt quin mens tota feratur in absconditos sub eo velo thesauros, ita res creatæ Deum amantibus non aufertur, sed instar vehiculi ducunt iunguntque amato; Quo ex amore eum tole-

raret

raret quælibet quæ incommodè illi accidebant, eam artem appellabat Chymicam, cuius vi omnia in aurum spirituale verterentur. His luminum ac virtutū incrementis triennio antequam de vita decederet illustratum (quæq; tū cum Sanctæ *Theresiæ* vitam perlegisset, integri mēsis spirituales exercitationes confirmauerant) pestilens febris occupauit; in vltima verò vitæ periodo superna lucem magna perfulsus est, vt astanti Sacerdoti attonitus dixerit, nunquam in omni vita simile sibi aliquid contigisse. Arrha fuerit, vt sperabatur, illius beatitudinis ad quam secuta mors aperuit ianuam nono Septembris, ætatis anno trigesimo septimo, Societatis decimo-septimo, cum Gradum Coadiutoris temporalis formati sortitus fuisset ante triennium.

XIV. Louaniensem etiam Tyronum habitationem Anno decimo-quarto lues contagiosa peruasit, Etenim recentes ex argilla parietes, quibus cubicula distinguebantur, noxium spirantes humorem, sanguinem in venis corruerant, & pene omnes prostrant, quatuor vno in mense sublatis. Horum duo erant primi anni Nouitij; tertius Coadiutor Temporalis, vix quindecim ante mortem diebus absoluto Tyrocinio. Quartus *Henricus Lanman* Sacerdos. Præfuerat is aliquoties inter nostros Minister: dum verò in Angliam veraretur messi illi inter ceteros intentus mirum quantum animos omnium innata morum suauitate sibi, Societati, Deo deuinciebat; videbatur non posse in quemquam concitari, semper affabilis, semper lætus licet, cum optime haberet, morbo hypocondriaco assidue afflicteretur. Nunc vtrique sanitati præfectus tanta alacritate singulis omnibusque seruibat vt nihil ferme alijs adiutoribus superesset præstandum; dies noctesque aderat, mira constantia contemnens supprimendæ contagionis metum. Cum iusta reliquijs persoluisset, & aliquantum morte vacaret domus, additâ contractis ægri tudinibus febrim non absimili ceterorum, paucis diebus absumptus est, cum annum ætatis ageret supra trigessimum, Societatis octauum. Vir vt in omni ætate, ita in extrema ægitudine sibi semper similis; ad quam æquabilitatem animi licet natura fortasse quidpiam contulerit, eximia tamen cum Dei voluntate conformitas perfecerat firmaratque, quam non minus in acutissimis morbi doloribus alacer præferebat, quam si nullo tangeretur malo. Pro spe quam de se hi omnes faciebant, videri potuere præmaturè erepti, nisi quod nihil præmaturum censeri debet quod maturum est Deo. Calamitas tamen ista, & ipsæ etiam habitationis angustia cogitationem inieccere nouæ querendæ alicubi sedis; & quoniam experientia quotidiana docuerat, Anglum apud Archiduces Oratorem omnia clamoribus implere quoties in Brabantia aut Flandria domus aliqua aut possessio acquireretur Anglis, placuit Leodij querendum locum constituendo domicilio. *Ioannes Gerardi* apud præcipuos Angliæ Catholicos diurnam commorationem, & pietatis promouendæ studio notissimus, futuri domicilij designatus Rector, suscepto in se negotio rem perficit. Emitur decem iugerum ager in colle decliu situs, qui cum adiuncta domo ad Septentrionem terminabatur via militari clausâ manibus ciuitatis; ad Austum

Louanij
peste sublatis
aliquot.

Emitur
Leodij
domus &
ager.